

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/71/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1122205848
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 11. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Posluchová
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2025:1122205848.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Posluchovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Magdalény Florekovej v právnej veci žalobcu: C. O., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bytom Č. XXX, T., zastúpený JUDr. Katarína Kaňková, PhD., advokátka, Hurbanova 81, Hlohovec, proti žalovanej : KOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, Štefanovičova 4, Bratislava, IČO : 00 585 441 o náhradu škody, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV sp. zn. B1-23C/37/2022 - 101 zo dňa 18. novembra 2024, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie napadnutých častiach (výrok II., III.) potvrdzuje. Žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie rozhodol tak, že: I. Žalovaná je povinná zaplatiť žalobcovi istinu vo výške 1.413,10 € s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.413,10 € od 14.11.2022 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti tohto rozsudku. II. Vo zvyšnej časti žalobu zamietá. III. Žiadnej zo sporových strán nepriznáva právo na náhradu trov konania.

1.1. Vo svojom rozhodnutí opísal zistený skutkový stav (pozri odsek 7. až 12. odôvodnenia napadnutého rozsudku) a rozhodnutie po právnej stránke odôvodnil ustanoveniami § 100 ods. 1, 2 veta prvá, § 106 ods. 1, § 427, § 428, § 441, § 444, § 517 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka; § 3 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z.z.; § 3 ods. 1 veta prvá, § 4 ods. 1, § 4 ods. 2 písm. a), § 4 ods. 3, § 11 ods. 6, 7, § 15 ods. 1, 2 zákona č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom v rozhodnom čase (ďalej len „zákon č. 381/2001 Z.z.“); § 5 ods. 1,2,4 § 11 ods. 1 zákona č. 437/2004 Z.z. o náhrade za bolesť a o náhrade za sťaženie spoločenského uplatnenia a o zmene a doplnení zákona č. 273/1994 Z.z. v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 437/2004 Z.z.“); § 1 ods. 1, § 2 ods. 1, § 3 ods. 2, § 9 ods. 1, § 12, prílohy A bod 1. ods. 9 veta prvá vyhlášky č. 32/1965 Zb. o odškodňovaní bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia v znení účinnom od 01. apríla 1999 (ďalej len „vyhláška č. 32/1965 Zb.“); § 226, § 228 ods. 1 C.s.p.. Uviedol, že pri škode spôsobenej na zdraví sa jednorazovo nahrádza bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia (ďalej len „SSU“) poškodeného, ako parciálne nároky nemajetkovej povahy výlučne viazané na osobu poškodeného a plniace satisfakčnú (nie reparačnú) funkciu. Odškodňovanie bolesti a sťaženia spoločenského uplatnenia upravovala do 31. 07. 2004 vyhl. č. 32/1965 Zb. S účinnosťou od 01. augusta 2004 podmienky priznania a poskytovania náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia upravuje zák. č. 437/2004 Z.z., ktorého aplikácia je v zmysle intertemporálnych ustanovení (§ 11 ods. 1) vylúčená na bolesť a SSU v dôsledku úrazu alebo iného poškodenia na zdraví spôsobeného pred jeho účinnosťou. Súdna prax (napr. rozsudok NS SR zo dňa 28.04.2009, sp. zn. 4Sžo/23/2008 publikované pod R 47/2010, rozhodnutia Najvyššieho súdu SR sp. zn. 9Sžo/18/2009, zo dňa 03.10.2011, sp. zn. 6Cdo/146/2011)) systematickým výkladom predmetného ustanovenia a vzhľadom na rozdielnosť pojmov bolesť, sťaženie spoločenského

uplatnenia a výška náhrady za bolesť a náhrady za sťaženie spoločenského uplatnenia, dospela k záveru, že podľa doterajších predpisov (vyhl. č. 32/1965 Zb.) sa má posudzovať bolesť a SSU a ich hodnotenie podľa sadzieb stanovených v doterajších predpisoch (príloha vyhl. č. 32/1965 Zb.), ale výška náhrady za ne sa riadi zák. č. 437/2004 Z.z.

1.2. V prejednávanej veci si žalobca uplatnil nárok na náhradu bolestného v súvislosti s hospitalizáciou a vykonaním operačného výkonov v júni 2020 zameraných na odstraňovanie neskorých následkov zlomeniny dolnej končatiny pri dopravnej nehode zapríčinennej motorovým vozidlom povinne zmluvne poisteným v danom čase u žalovanej, ku ktorej došlo vo Francúzsku v roku 2002. Uvedené vyplýva jednak z lekárskej prepúšťacej správy zo dňa 08.07.2020, ako aj z predloženého lekárskeho posudku vypracovaného na účely ohodnotenia bolestného MUDr. Jurajom Kacianom dňa 30.06.2021. Bolestné MUDr. Kacian ohodnotil podľa zák. č. 437/2004 Z.z., a to za položku č. 207c označenú ako zlomenina talu vľavo s nekrózou- akútna exacerbácia pri chron. OM s nutnosťou operačného výkonu, počtom bodov po zvýšení o 50 % podľa § 9 ods. 5 a 6 zák. č. 437/2004 Z.z. a odpočítaní skôr hodnotenej diagnózy vo výške 130. Medzi stranami nebola sporná zodpovednosť vodiča Š. za dopravnú nehodu spôsobenú motorovým vozidlom povinne zmluvne poisteným v čase dopravnej nehody u žalovanej, skutočnosť, že v súvislosti s predmetnou dopravnou nehodou bola i a voči nemu francúzskym súdom vyvozená aj trestnoprávna zodpovednosť, existencia poistného vzťahu podľa zák. č. 381/2001 Z.z. v čase dopravnej nehody, hospitalizácia žalobcu v júni-júli 2020, počas ktorej došlo k operačnému výkonu v súvislosti s odstraňovaním následkov po tejto dopravnej nehode. Spornou bolo žalovanou namietané premlčanie nároku na ďalšie bolestné závislé od sporného okamihu ustálenia zdravotného stavu žalobcu a v prípade záveru o nepremlčaní zohľadnenie spoluzavinenia žalobcu na spôsobenej škode na zdraví.

1.3. Vo vzťahu k námietke premlčania súd prvej inštancie uviedol, že premlčanie bolestného ako škody na zdraví sa spravuje len dvojročnou subjektívnou premlčacou dobou podľa § 106 ods. 1 Občianskeho zákonníka, začiatok plynutia ktorej zákonodarca viaže na okamih, kedy sa poškodený dozvie o škode a o tom, kto za ňu zodpovedá. Vzhľadom na skutočnosť, že vo veci sa jedná o ďalšie odškodnenie bolestného v súvislosti so skorším poškodením zdravia pri dopravnej nehode v roku 2002, je nepochybná a bola aj nesporná vedomosť žalobcu o zodpovednosti poistenca žalovanej (Š. Š.) za spôsobenú škodu ešte pred hospitalizáciou v roku 2020, počas ktorej boli u žalobcu realizované dva operačné výkony za účelom odstránenie následkov poškodenia zdravia vzniknutých pri predmetnej dopravnej nehode. Vedomosť o škode ako druhý determinant začatia plynutia premlčacej doby súdna prax vzhľadom na znenie § 9 ods. 1 vyhl. č. 32/1965 Zb. viaže na okamih ustálenia zdravotného stavu, od ktorého najskôr si môže dať poškodený vypracovať bodové ohodnotenie bolestného ošetrovujúcim lekárom. Pri odškodnení bolesti je totiž potrebné prihliadať na to, že okolnosti rozhodujúce pre určenie bolestného sa stanú objektívne známe až po ukončení liečebného procesu, resp. po ustálení zdravotného stavu, kedy už nemožno predpokladať zásadné zmeny v dôsledku škodovej udalosti. Posudzujúci lekár môže v tomto okamihu prvýkrát objektívne posúdiť rozsah škody a vyčíslit' jej výšku. Poškodený sa preto až v tomto momente dozvie o škode a jej výške, tzv. preukázaná vedomosť (viď napr. rozhodnutie R 3/1984, Cz 23/83, rozhodnutie NS SR sp. zn. 4Cdo/152/2010). Ak poškodenému vzniknú z pôvodnej škodovej udalosti v prípade neskoršieho zhoršenia už ustáleného zdravotného stavu ďalšie nároky na náhradu škody na zdraví, tieto je z hľadiska premlčania potrebné posudzovať samostatne ako nárok so samostatnou subjektívnou premlčacou dobou a rozdielnym začiatkom plynutia (R 9/1986). Súdna prax tiež dospela k záveru, že dátum ukončenia hospitalizácie sa nemusí zhodovať s ustálením zdravotného stavu poškodeného pre účely hodnotenia bolestného. Rovnako konštatovala, že za deň zistenia bolesti nemožno bez ďalšieho považovať ani deň ukončenia práceneschopnosti a ani deň vyhotovenia lekárskeho posudku, nakoľko na začiatok plynutia premlčacej doby nemá vplyv, kedy si poškodený zabezpečí dôkazy na preukázanie výšky bolestného (viď R 68/2003). Uvedené vyplýva z toho, že náhrada za bolesť nemá zohľadňovať len bolesť vytrpenú bezprostredne v momente poškodenia zdravia, ale tiež v priebehu liečenia či odstraňovania následkov, čo je normatívne vyjadrené v § 2 ods. 1 vyhl. č. 32/1965 Zb. Stanovenie okamihu ustálenia zdravotného stavu je pritom otázkou skutkovou, zodpovedanie ktorej si nevyhnutne vyžaduje odborné znalosti a súdu o nej neprináleží vecne rozhodovať. V prejednávanej veci žalovaná vznesenú námietku premlčania odôvodnila tým, že žaloba bola podaná na súd dňa 12.07.2022 a dňa 08.07.2022 uplynula dvojročná subjektívna premlčacia lehota, ktorá začala plynúť od 08.07.2020, kedy bol žalobca podľa predloženej lekárskej prepúšťacej správy v stabilizovanom stave prepustený z ústavnej starostlivosti do domáceho ošetrovania. Vzhľadom na uvedené žalovaná okamih ustálenia zdravotného stavu žalobcu stotožnila s okamihom jeho prepustenia z ústavnej starostlivosti. Na podporu svojho subjektívnej dedukcie týkajúcej sa odbornej otázky však v konaní nepredložila žiaden relevantný dôkaz. Úvodom je potrebné pripomenúť, že dôkazné bremeno v civilnom sporovom konaní zaťažuje tú stranu sporu, ktorej existencia tvrdených skutočností je na

prospech. V prípade námietky premlčania ako hmotnoprávnej námietky, ktorej dôvodnosť oslabuje právo protistrany a vedie k zamietnutiu žaloby, znáša žalovaná strana dôkazné bremeno o skutočnostiach, s ktorými zákon spája počiatok a plynutie premlčacej doby (viď napr. rozsudok NS ČR zo dňa 15.11.2005, sp. zn. 32Odo 204/2005). Súd je tiež toho názoru, že prekážkou pre uplatnenie námietky premlčania nie je ani ust. § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka, na ktoré v tejto súvislosti poukazoval žalobca, čo je možné logicky dovodiť už zo skutočnosti, že v čase skončenia šetrenia poisťnej udalosti nemôže mať poisťiteľ vedomosť o tom, kedy v budúcnosti sa poškodený obráti so svojim nárokom na súd.

1.3.1. V intenciách vyššie uvedeného súd prvej inštancie dospel k záveru, že žalovaná relevantným spôsobom nepreukázala premlčanie žalovaného nároku. Aj vzhľadom na nevyhnutnosť určenia okamihu ustálenia zdravotného stavu žalobcu odbornou znalou osobou súd nepovažuje za dostatočnú argumentáciu žalovanej nepodporenú žiadnymi relevantnými dôkazmi, ktorá premlčanie bolestného vyvodzovala výlučne z okamihu prepustenia žalobcu z ústavnej zdravotnej starostlivosti, ktorý ako uzavrela súdna prax nemusí bez ďalšieho znamenať ustálenie zdravotného stavu. Navyše zo žalobcom predloženej lekárskej prepúšťacej správy zo dňa 08.07.2020 vyplýva, že po prepustení z nemocnice mal pokračovať v medikamentóznej liečbe a bol mu naplánovaný aj preväz, čo bez ďalšieho spochybňuje hodnovernosť tvrdenia, že zdravotný stav žalobcu bol ustálený v deň prepustenia z nemocnice. Pokiaľ preto žalovaná chcela úspešne vzniesť námietku premlčania, mala súdu bezpečne a bez akýchkoľvek pochybností či subjektívnych nekvalifikovaných domnienok preukázať, že k okamihu ustálenia zdravotného stavu došlo u žalobcu vo vzťahu k bolestnému pred 11.07.2010, t. j. viac ako dva roky pred podaním žaloby. V tejto súvislosti súd tiež poukazuje na to, že pokiaľ by k ustáleniu zdravotného stavu došlo čo i len jeden deň po prepustení z nemocničného zariadenia, čo sa javí viac ako pravdepodobné, t. j. 09.07.2020, žaloba by bola podaná včas, nakoľko posledný deň premlčacej lehoty by pripadol na 09.07.2022 (sobota), a preto žaloba by bola podaná včas, ak by bola na súd doručená najbližší nasledujúci pracovný deň, t. j. dňa 11.07.2022. V danej veci ako už súd uviedol bola žaloba do dispozície súdu doručená dňa 11.07.2022 (v uznesení súdu zo dňa 20.10.2022, na ktoré poukazovala v tejto súvislosti žalovaná, bol vyšším súdnym úradníkom nesprávne uvedený dátum doručenia žaloby).

1.4. Vzhľadom na záver o včasnom uplatnení žalovaného nároku sa súd v ďalšom zaoberal jeho dôvodnosťou čo do veci samej. Žalobca si titulom bolestného uplatnil voči žalovanej nárok na zaplatenie sumy 2.826,20 €, keď pri svojom výpočte vychádzal z počtu bodov stanovených v lekárskom posudku MUDr. Juraja Kaciana (130 b) násobených sumou 21,74 € ako ním uplatnenou hodnotou za jeden bod. Z predloženého lekárskeho posudku, ktorého závery žalovaná v konaní nespochybňovala, vyplýva, že MUDr. Kacian bolestné ohodnocoval podľa prílohy zák. č. 437/2004 Z.z. Ako už bolo uvedené v ods. 45. tohto odôvodnenia, ustálená súdna prax s odkazom § 11 ods. 1 zák. č. 437/2004 Z.z. dovodila, že v prípade, ak k poškodeniu zdravia došlo pred nadobudnutím účinnosti tohto zákona, podmienky vzniku nároku na bolestné a jeho hodnotenie podľa sadzieb sa vykoná podľa doterajších predpisov a výška náhrady sa spravuje zák. č. 437/2004 Z.z. Uvedenému nezodpovedá hodnotenie bolestného v predloženom lekárskom posudku, ktorý vychádzal z prílohy zák. č. 437/2004 Z.z., čo však súd neposúdil ako prekážku pre rozhodnutie o žalovanom nároku, a to z dôvodu, že MUDr. Kacianom hodnotená pol. č. 207c bola totožné bodovo hodnotená v oboch právnych úpravách vrátane označenia názvom a číslom hodnotenej položky a obe právne úpravy umožňovali za rovnakých podmienok zvýšiť hodnotené bolestné o 50 % pre potrebu operačného výkonu (príloha A čl. I. ods. 6 vyhl. č. 32/1965 Zb., § 9 ods. 5 písm. c) zák. č. 437/2004 Z.z.), postup ktorý využil pri hodnotení MUDr. Kacian. Súd preto pri posudzovaní žalovaného nároku vychádzal z bodového hodnotenia bolesti v lekárskom posudku MUDr. Kaciana, t. j. 130 bodov, ktorého výšku je potrebné stanoviť podľa § 5 ods. 2 zák. č. 437/2004 Z.z. Hodnota jedného bodu za rok 2020 predstavovala ako správne uvádza žalovaná suma 21,84 €, súd viazaný žalobným návrhom (§216 C.s.p.) však vychádzal zo žalobcom uplatnenej nižšej sumy predstavujúcej súčin 130 bodov a sumy 21,74 €.

1.5. Žalovaná pre prípad, ak by súd neuznal nárok ako premlčaný, žiadala pri posudzovaní jeho výšky prihliadnuť na súdmi už právoplatne konštatované spoluzavinenie žalobcu na vzniknutej škode na zdraví pri dopravnej nehode v roku 2002 vo Francúzsku spočívajúce v tom, že žalobca nastúpil do motorového vozidla s vodičom pod vplyvom alkoholu. S touto obranou sa súd v celom rozsahu stotožňuje a súhlasí so žalovanou, že žalobca popieraním spoluzavinenia v predmetnom konaní celkom ignoruje závery skôr vydaných a právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré sú podľa § 228 ods. 1 C.s.p. pre obe strany sporu záväzné. Odškodnenie primárneho poškodenia zdravia žalobcu (bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia) bolo predmetom konania vedeného na býv. Okresnom súde Bratislava I pod sp. zn. 12C/74/2005 medzi totožnými sporovými stranami. Ako vyplýva z rozsudku Okresného súdu Bratislava I zo dňa 16.11.2012, č. k. 12C/74/2005 konajúci súd žalobcovi s odkazom na § 441 OZ pričítal spoluzavinenie v rozsahu 50 % na jemu spôsobenej škode na zdraví, keď nastúpil do motorového

vozidla s vodičom Š. Š. pod vplyvom alkoholu. Výšku priznaného odškodnenia preto krátil o 50 %. Správnosť tohto záveru potvrdil aj Krajský súd v Bratislave v rozsudku zo dňa 24.05.2012, sp. zn. 3Co/275/2011-431, ktorý za vysokú nezodpovednosť samotného žalobcu považoval to, že súhlasil s odvozom autom, ktoré riadila osoba pod vplyvom alkoholu. Spoluzavinenie žalobcu na spôsobenej škode bolo namietané aj v mimoriadnom dovolaní generálneho prokurátora SR podanom voči týmto rozhodnutiam. Najvyšší súd SR v rozsudku zo dňa 27.08.2014, sp. zn. 2MCdo/9/2013 konštatoval, že oba sudy správne vo veci aplikovali § 441 Občianskeho zákonníka a správne vyhodnotili aj mieni spoluzavinenia žalobcu na spôsobenej škode v rozsahu 50 %, keď v konaní bolo preukázané, že okolnosti na strane žalobcu, ktorý porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť v zmysle § 415 Občianskeho zákonníka, viedli k vzniku škody na zdraví. Z uvedeného vyplýva, že otázka spoluzavinenia žalobcu na dopravnej nehode, bola medzi sporovými stranami právoplatne a záväzne vyriešená v konaní sp. zn. 12C/74/2005 a nemôže byť predmetom opätovného posudzovania. Právoplatný rozsudok v tejto veci je záväzný tak pre obe sporové strany, ako aj pre štátne orgány (viď napr. rozsudok NS SSR sp. zn. 7Obo/230/1999, publikovaný v Zbierke stanovísk NS SR a súdov SR 4/2000 pod č. 68). Žalovaná preto správne namietala, že každé poškodenie zdravia žalobcu, ktoré má alebo bude mať príčinnú súvislosť s dopravnou nehodou v roku 2002, bude pri odškodňovaní podľa § 441 Občianskeho zákonníka krátené v rozsahu 50 % zodpovedajúcim spoluzavineniu žalobcu na následkoch poškodenia zdravia z tejto dopravnej nehody. Konajúci súd je predmetným rozhodnutím viazaný, a preto žalobou uplatnenú náhradu vo výške 2.826,50 € priznal v jednej polovici. Súd vzhľadom na bezpodmienečnú záväznosť rozsudku vo veci sp. zn. 12C/74/2005 neprihliadol na argumentáciu žalobcu, v ktorej poukazyval na to, že v konaní o náhradu nákladov spojených s liečením súd priznal náhradu v rozsahu poloviny 50 % a v zamietajúcej časti bol rozsudok zrušený a vec bola vrátená súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, ktoré nie je právoplatne skončené. Navyiac súdu je z úradnej činnosti známe, že uvedené tvrdenia sú zavádzajúce, keď vo veci vedenej pod sp. zn. 16C/97/2009 bolo rozhodnuté rozsudkom zo dňa 21.07.2014, č. k. 16C/97/20098-519, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.718,38 € s príslušenstvom a vo zvyšku súd žalobu zamietol. Proti zamietajúcemu výroku súdneho rozhodnutia podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodol Krajský súd v Bratislave rozsudkom zo dňa 31.10.2018, č. k. 2Co/684/2014-672 tak, že vo výroku, ktorým bola žalovanej uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.718,38 € zmenil rozsudok tak, že žalovanú zaviazal zaplatiť žalobcovi sumu 7.130,05 € a vo výroku týkajúcom sa kapitalizovaného úroku z omeškania zmenil rozsudok tak, že žalobu zamietol a vo zvyšnej časti úroku z omeškania rozsudok potvrdil. Na základe stranami podaného dovolania NS SR uznesením zo dňa 26.01.2022, sp. zn. 1Cdo/91/2019 predmetný rozsudok Krajského súdu v Bratislave zo dňa 31.10.2018, č. k. 2Co/684/2014-672 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, dôvodom čoho nebolo nesprávne rozhodnutie o otázke spoluzavinenia žalobcu, ale výlučne skutočnosť, že odvolací súd opomenul rozhodnúť vo výroku, ktorým zmenil rozsudok súdu prvej inštancie v časti, ktorou priznal žalobcovi len sumu 7.130,05 €, o zvyšnej časti, ktorá predstavuje rozdiel medzi pôvodne prvoinstančným súdom priznanou sumou 10.718,38 € a sumou priznanou odvolacím súdom (7.130,05 €). Formálne tiež odvolací súd opomenul rozhodnúť o odvolacom návrhu žalobcu, ktorý smeroval voči zamietajúcej časti rozsudku súdu prvej inštancie, ktorý nepriznal žalobcovi sumu vo výške 22.947,48 €. Konštatoval, že z odôvodnenia rozsudku odvolacieho súdu vyplýva, ako o týchto častiach predmetu odvolacieho konania odvolací súd rozhodol, ale je nevyhnutné zotrvať na formálnej bezchybnosti výroku, nakoľko len ten môže nadobudnúť materiálnu právoplatnosť vo vzťahu k sporovým stranám. Dovolací súd sa tak nijako nezaoberal otázkou spoluzavinenia žalobcu. Vo veci odvolací súd opätovne rozhodol, a to rozsudkom zo dňa 26.04.2023, č. k. 15Co/5 9/2022-759, ktorým odstránil dovolacím súdom vytýkanú formálnu chybu, keď rozsudok súdu prvej inštancie zo dňa 21.07.2014, č. k. 16C/97/2009-519 vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 10.718,38 € zmenil tak, že žalovaný je povinný zaplatiť žalobcovi sumu 7.130,05 €, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku a vo zvyšku, t. j. čo do sumy 3.588,33 € žalobu zamietol; vo výroku, ktorým žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi úroky z omeškania vo výške 8,75 % zo sumy 3.588,33 € od 20.4.2013 do zaplatenia zmenil napadnutý rozsudok tak, že žalobu zamietol a vo zvyšku priznaných úrokov z omeškania napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil; vo výroku, ktorým žalobu vo zvyšku zamietol, potvrdil. Z obsahu uvedených rozhodnutí vyplýva, že pri odškodnení nákladov žalobcu spojených s liečbou po dopravnej nehode z roku 2002 tak súd prvej inštancie ako aj odvolací súd zhodne vychádzali už z konštatovaného spoluzavinenia žalobcu v rozsahu 50 % práve s odkazom na rozhodnutie Okresného súdu Bratislava I vo veci sp. zn. 12C/74/2005 a priznaná náhrada nákladov spojených s liečením uplatnená v konaní sp. zn. 16C/97/2009 zodpovedala 50 % preukázanej náhrady. Odvolací súd v danej veci zdôraznil viazanosť prvoinstančného súdu rozsudkom vo veci sp. zn. 12C/74/2005 s odkazom na ust. § 228 ods. 1 C.s.p.. Nezakladá sa tak na pravde tvrdenie právnej zástupkyne žalobcu, že otázka priznania nákladov spojených s liečením

nie je právoplatne skončená a mohlo by dôjsť ku kolidujúcim záverom súdov založených na rovnakom skutkovom základe v časti týkajúcej sa okolností dopravnej nehody. Pri rozhodovaní o nároku žalobcu na náhradu škody, ktorá mu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou vo Francúzsku v roku 2002, tak všetky konajúce súdy (vrátane dovolacieho súdu sp. zn. 2MCdo/9/2013) zhodne vychádzali zo spoluzavinenia žalobcu v rozsahu 50 % a iný záver v tejto právoplatne vyriešenej otázke podľa názoru súdu vzhľadom na ust. § 228 ods. 1 C.s.p. ani nie je možný a legitímny.

1.6. Vo vzťahu k uplatneným úrokom z omeškania súd prvej inštancie uviedol, že žalovaná bola povinná poskytnúť poistné plnenie podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z. v lehote 15 dní od po skončení prešetrovania potrebného na zistenie rozsahu plníť. Žalobca si nárok na náhradu bolestného v súvislosti s operačným výkonom z roku 2020 uplatnil u žalovanej elektronicky dňa 29.07.2022. Okamihom oznámenia žalobcu o nároku na ďalšie bolestné začala žalovanej plynúť zákonom stanovená trojmesačná lehota na prešetrovanie potrebné na zistenie jej rozsahu plníť (§ 11 ods. 6 písm. a) zák. č. 381/2001 Z.z.) a najneskôr dňa 29.10.2022 mala oznámiť žalobcovi výsledok prešetrovania a výšku poistného plnenia. Bez ohľadu na správnosť jej likvidačného záveru poistné plnenie sa podľa § 11 ods. 7 zák. č. 381/2001 Z.z. stalo splatným 15. dňom po uplynutí tejto lehoty, t. j. dňa 13.11.2022 a nasledujúcim dňom sa žalovaná dostala do omeškania. Nakoľko žalobca si nárok na úrok z omeškania uplatnil od 14.08.2022 vychádzajúc z lehoty 15 dní od doručenia výzvy na plnenie, nezohľadniac trojmesačnú lehotu na prešetrovanie poistnej udalosti podľa § 11 ods. 6 písm. a) zák. č. 381/2001 Z.z., súd mu priznal nárok na úrok z omeškania vo výške 5 % ročne zo súdom priznanej sumy od 14.11.2022 do zaplatenia a vo zvyšnej časti uplatneného úroku, t. j. za obdobie od 14.08.2022 do 13.11.2022 a úroku z omeškania v časti prevyšujúcej súdom priznané bolestné, žalobu zamietol. Okrajovo v súvislosti s priznaným úrokom z omeškania poukazuje na aktuálnu rozhodovaciu činnosť vyšších súdnych autorít, v zmysle ktorej bol prekonaný právny názor, že nárok na úroky z omeškania voči poisťovateľovi z povinného zmluvného poistenia je závislý od splnenia nepeňažnej povinnosti podľa § 11 ods. 8 zák. č. 381/2001 Z.z. (napr. nález Ústavného súdu SR zo dňa 14. 10. 2020, sp. zn. III. ÚS 309/2020, rozhodnutie NS SR ICdo/212/2017 zo dňa 26.02.2019).

1.7. Na základe vyššie uvedeného súd prvej inštancie vyhodnotil žalobu ako čiastočne dôvodnú, keď žalobcovi priznal voči žalovanej nárok na náhradu bolestného v rozsahu 50 % a vo zvyšnej časti žalovaného nároku, za ktorý podľa skorších právoplatných rozhodnutí nesie zodpovednosť žalobca, žalobu ako nedôvodnú zamietol a rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

1.8. O nároku na náhradu trov konania (enunciát III.) súd prvej inštancie rozhodol podľa procesnej zásady úspechu vyjadrenej v § 255 C.s.p.. Žalobca si podanou žalobou uplatnil nárok na zapltenie istiny vo výške 2.826,20 € s príslušenstvom a vzhľadom na zohľadnenie jeho spoluzavinenia na spôsobenej škode mu súd priznal len 50 % z ním uplatnenej sumy. V dôsledku uvedeného, keď úspech oboch sporových strán predstavoval 50 %, súd podľa § 255 ods. 2 C.s.p. žiadnej zo sporových strán nárok na náhradu trov konania nepriznal, čím odpadá aj potreba samostatného rozhodnutia o výške náhrady trov konania podľa § 262 ods. 2 C.s.p. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. 02. 2018, sp. zn. 7Cdo/14/2018). Súd sa nestotožnil s požiadavkou žalobcu na priznanie plného nároku na náhradu trov konania z dôvodu, že stanovenie spoluzavinenia záviselo od sudcovskej úvahy. V predmetnom konaní súd neposudzoval spoluzavinenie žalobcu na škodových následkoch dopravnej nehody čo do rozsahu, t. j. nejednalo sa o situáciu, kedy výška plnenia nebola závislá od objektívnych vopred neurčiteľných skutočností, čo v zmysle ustálenej súdnej praxe vedie k priznaniu plnej náhrady trov konania a zodpovedá nemožnosti strán sporu objektívne určiť výšku požadovaného plnenia (viď napr. nález Ústavného súdu SR z 15. apríla 2020, sp. zn. II. ÚS 399/2019). Žalobca už pred podaním žaloby v danej veci disponoval právoplatným a pre sporové strany záväzným rozhodnutím súdu určujúcim mieru jeho spoluzavinenia na dopravnej nehode, t. j. vedel presne vyčíslit výšku nároku, no aj napriek právoplatným rozhodnutiam určujúcim jeho spoluzavinenie v rozsahu 50 % požadoval od žalovanej 100 % bolestného. Za danej situácie, kedy neúspech žalobcu v konaní nevyplyval zo sudcovskej úvahy súdu, ale z ignorovania právoplatných súdnych rozhodnutí, ktorými už bola stanovená miera jeho zavinenia, je podľa názoru súdu nielen nevyhnutné, ale aj plne v súlade s požiadavkou všeobecnej spravodlivosti a rozumného usporiadania vzťahov, zohľadniť neúspech žalobcu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania.

2. Proti tomuto rozsudku a to proti výrokom II. a III. podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobca z dôvodov § 365 ods. 1, písm. b) , d, f) h) C.s.p., ktorý žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok zmenil žalobe v celom rozsahu vyhovel a žalobcovi priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %.

2.1. K nesprávnemu právnemu posúdeniu uviedol, že súd prvej inštancie v druhom výroku žalobu vo zvyšnej časti zamietol po tom čo krátil uplatnený nárok žalobu o spoluvinu vo výške 50 % s poukazom na iné rozhodnutia súdov, kde súdy v prípade uplatnených nárokov žalobcu z tej istej udalosti krátili

plnenia žalobcu o 50 %. Súd prvej inštancie pochybil, keď spoluvinu žalobcu stanovil v rozsahu 50 %, výlučne s poukazom na dôvody uvedené v inom rozhodnutí a vôbec sa nezaoberal námietkami žalobcu, ktoré v konaní uviedol. Posúdenie predbežnej otázky iným súdom je pre súd teda záväzná len vtedy, keď táto predbežná otázka bola riešená vo výroku rozhodnutia a vysporiadanie sa s touto otázkou iba v odôvodnení rozhodnutia pre súd v inom konaní záväzná nie je. Rozhodnutie, na ktoré sa súde v konaní odvolávajú vo výroku rozsudku nerieši prejudiciálnu otázku rozsahu zodpovednosti ani spoluvinu žalobcu, a preto nemôže byť takéto rozhodnutie pre súd záväzná. Tým, že sa súd vôbec nevysporiadal s jeho námietkami, žiadnym spôsobom sa k nim nevyjadril, nielen nesprávne rozhodol, nesprávne vec posúdil, bez predloženia akéhokoľvek dôkazu zo strany žalovaného sa priklonil k záverom uvedeným v odôvodnení iných rozhodnutí, čím porušil jeho právo na spravodlivý proces.

2.2. K nesprávne právne posúdenie pri stanovení spoluviny žalobcu namietal, že súd prvej inštancie nesprávne právne vec posúdil a nesprávne aplikoval zákon č. 381/2001 Z.z. v zmysle ktorého žalovaný vyporiadaval nároky žalobcu, a ktorý je i voči Občianskemu zákonníku zákonom *lex specialis*. Žiadne ustanovenie zákona č. 381/2001 Z.z. neumožňuje žalovanému znížiť poistné plnenie ani ho krátiť pre spoluvinu poškodeného. Ustanovenia tohto zákona majú prednosť aj pred ustanoveniami Občianskeho zákonníka. V tomto smere treba uviesť, že v intenciách zákona č. 381/2001 Z.z. postupoval aj sám žalovaný, ktorý právny základ na náhradu škody žalobcu uznal v plnom rozsahu a potvrdil to aj písomne, keď žalobcovi doručil likvidačnú správu, v ktorej bolo uvedené spoluvina - nie. Takéto uznanie nároku v časti spoluviny žalovaného, je nesporne uznaním dlhu. Účinkom uznania dlhu je právna domnienka, že dlh trvá, a ktorá posilňuje pozíciu veriteľa; ten nemusí dokazovať vznik a trvanie dlhu v dobe uznania. Je naopak na dlžníkovi, ktorý namietal, že dlh nevznikol, že bol splnený alebo zanikol inak, aby to preukázal. Uznaním dlhu teda prechádza dôkazné bremeno z veriteľa na dlžníka. Na preukázanie, že dlh v časti spoluviny nevznikol žalovaný v tomto konaní nepreukázal, pričom za preukázanie nemožno považovať odôvodnenie iného rozhodnutia, aj keď sa týka samotného žalobcu, lebo ako sme vyššie uviedli záväzný pre súd je len výrok rozhodnutia a nie odôvodnenie. Žalovaný žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal, že je daný dôvod na zníženie poistného plnenia a stanovenie spoluviny, pričom toto dôkazné bremeno bolo bezpochyby na strane žalovaného jednak z dôvodu, že viaceré nároky žalobcu uznal v plnom rozsahu a jednak preto, že v prejednávacom prípade ide o objektívnu zodpovednosť poisteného - poistenca v zmysle § 427 Občianskeho zákonníka, za ktorého vysporiadava žalovaný nároky na náhradu škody. Tvrdenie súdu v bode 53 odôvodnenia napadnutého rozhodnutia (žalobca nastúpil do motorového vozidla s vodičom pod vplyvom alkoholu; žalobca súhlasil s odvozom autom, ktoré riadila osoba pod vplyvom alkoholu; otázka spoluzavinenia žalobcu bola právoplatne a záväzne medzi sporovými stranami vyriešená v konaní sp. zn. 12C/74/2005 a nemôže byť predmetom opätovného posúdenia) sa nezakladá na pravde, nakoľko výrok rozhodnutia neobsahuje výrok o spoluvine žalobcu a o tom, že škodca požil alkoholické nápoje nemal žalobca vedomosť a v konaní ani takáto vedomosť preukázaná nebola a tvrdenie súdu, resp. stotožnenie sa s odôvodnením rozhodnutia NS SR sp. zn. 2MCdo/9/2013, považuje žalobca za tvrdenie v rozpore so zámerom zákonodarcu, ktorý upravil objektívnu zodpovednosť prevádzateľ za škodu práve z dôvodu, aby prevádzateľ v plnom rozsahu zväžil dôsledky svojho konania a niesol aj následky za svoje protiprávne konanie.

2.3. Žalobca poukázal na Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla (bod 15 uvádza, čl. 4) a z ktorých ustanovení smernice je nepochybné, že Európska únia má eminentný záujem na ochrane práv cestujúcich, ktorí boli účastníkmi dopravnej nehody ako spoluvezúce sa osoby, a to bez ohľadu či vedeli alebo nevedeli o tom, že vodič motorového vozidla bol, resp. mohol byť pod vplyvom alkoholu. Aj keď právny poriadok SR explicitne nezakotvuje uvedenú povinnosť v právnom poriadku je potrebné, aby bol naplnený zmysel a cieľ smernice. Uvedenú smernicu v časti, v ktorej sa zakazuje vylúčiť cestujúceho z poistného krytia na základe toho, že vedel alebo mal vedieť, že vodič vozidla bol v čase nehody pod vplyvom alkoholu alebo inej omamnej látky, zákonodarca osobitným spôsobom nezakotvil do vnútroštátnej právnej úpravy, nakoľko zákon č. 381/2001 Z.z. o povinnom zmluvnom poistení takéto krátenie (zníženie plnenia) neumožňuje. Súd prvej inštancie napriek nepredloženiu žiadneho relevantného dôkazu neprihliadol ani Smernicu Európskeho parlamentu a Rady 2005/14/ES o poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a ani na zákon č. 381/2001 Z.z. , v ktorom sa nepripúšťa možnosť stanovenia spoluviny - cestujúceho v motorovom vozidle ako vezúcej sa osoby z dôvodu, že vedel alebo mal vedieť, že vodič vozidla bol v čase nehody pod vplyvom alkoholu alebo inej omamnej látky. Slovenská republika predmetné ustanovenia, ktoré by vylučovali cestujúceho z poistného krytia na základe toho, že vedel alebo mal vedieť, že vodič vozidla bol v čase nehody pod vplyvom alkoholu alebo inej omamnej látky v zákone č. 381/2001 Z.z. nemalo, a preto nedošlo ani k

jeho zrušeniu, a preto ani nie je možné, aby súd krátil poistné plnenie z uvedeného dôvodu, nakoľko tým poprel nielen zákon č. 381/2001 Z.z., ale aj porušili právo EÚ, ktoré takýto postup zakazuje.

2.4. Záverom vo svojom odvolaní namietal nesprávne právne posúdenie trov konania, keď uviedol, že nemal dôvod akýmkoľvek spôsobom uplatnené nároky znižovať, pretože žalovaný čo do právneho základu uznal nárok žalobcu v rozsahu 100 %, keď písomne potvrdil, že spoluvina žalobcu nie je, pričom takéto písomné prehlásenie žalovaný vydal ešte pred začatím akéhokoľvek súdneho sporu týkajúceho sa žalobcu a nárokov vyplývajúcich z predmetnej udalosti. Žalovaný nielen takýto doklad vystavil, ale následne aj žalobcovi základ nároku plnil v rozsahu 100 % a plnil i zdravotnej poisťovni náklady liečenia vzniknuté vo Francúzsku. S týmito skutočnosťami sa súd vôbec nevysporiadal, v konaní svoje konanie ani neodôvodnil. Súd prvej inštancie ak bol presvedčený o spoluvine žalobcu a ak podľa jeho názoru prichádzala do úvahy spoluvina žalobcu mal pri rozhodovaní o trovách konania vychádzať z plného úspechu žalobcu, za ktorú by sa považovala suma priznaných nárokov, krátená o spoluvinu a táto súdom priznaná suma by bola základom pre výpočet 100 % nároku na náhradu trov žalobcu. Poukázal na komentár k ustanoveniu § 255 C. s. p. (Števček - Ficová a kol.: Civilný sporový poriadok. Veľké komentáre. Nakladateľství C.H. Beck. S. 926 - 927), kde sa autori vysporiadali so zásadou úspechu, ak výška plnenia závisí od úvahy súdu alebo znaleckého posudku. Vzhľadom na uvedené, zamietnutie 50 % nároku, nemožno považovať za prejav procesného úspechu žalovaného, ako to vyhodnotil odvolací súd, ale iba dôsledkom úvahy súdu. Súd tým, že rozhodol o trovách konania bez možnosti toho, aby sa žalobca k tomu vyjadril, bez možnosti podať voči rozhodnutiu o trovách konania sťažnosť, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

3. K odvolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný, žiadal aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdil. Prvoinštančný súd v odôvodnení uvedeného rozhodnutia vychádzal z Rozsudku Najvyššieho súdu SR zo dňa 27.8.2014, č.k. 2MCdo/9/2013, ktorý posudzoval nárok žalobcu voči žalovanému o priznanie mimoriadneho zvýšenia náhrady za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia z dopravnej nehody, ku ktorej došlo vo Francúzsku dňa 14.7.2002 (čiže jednalo sa o totožných účastníkov, okolnosti prípadu boli totožné ako s t.č. prejednávanej veci, len nárok bol iný, keďže sa jednalo o recidívu zdravotného stavu žalobcu). Žalovaný mal zato, že prijatím iného záveru, než aký v prejednávanej veci ohľadne spoluviny žalobcu (predtým navrhovateľa v skorších konaniach) nastolil Najvyšší súd SR, by bola porušená zásada civilného sporového poriadku (Článok 2 ods. 2 C.s.p.) ohľadne právnej istoty a je toho právneho názoru, že súdy nižších stupňov (a nielen ony) sú týmto právny názorom najvyššej súdnej autority viazané.

4. Žalobca v replike uviedol, že žalovaný vo svojom vyjadrení len poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 2MCdo/9/2013 ale jeho k tvrdeniam v podanom odvolaní žalovaný nereagoval. Žalovaný zamietol uplatnený nárok žalobcu po uplynutí lehoty, ktorú mu ukladá zákon a navyše náhradu škody uplatnenú žalobcom zamietol ako celok pre premlčanie, pričom ako dôvod čiastočného neplnenia vôbec spoluvinu, na ktorú poukázal v priebehu konania neuviedol. S poukazom na ustanovenie § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka podľa ktorého ak poistiteľ odmietol plniť čo i len z časti, je povinný uviesť dôvod neplnenia alebo zníženia plnenia; tento dôvod nie je možné dodatočne meniť a teda ani súd na vznesenú námietku týkajúcu sa spoluviny žalobcu nemal a nesmel prihliadať, na ktorú skutočnosť žalobca poukázal v priebehu konania a i v samotnom odvolaní. Žalovaný sa nevyjadril ani ku skutočnosti, že sám žalovaný ešte v roku 2004 a v roku 2005 nároky žalobcu uznal v plnom rozsahu, bez spoluviny a bez zníženia plnenia. Žalobca prijal plnenia tam vypočítané, čím došlo ku konsenzu a podľa názoru žalobcu ani súd nebol už následne oprávnený plnenie - náhradu škody žalobcovi krátiť o prípadnú spoluvinu, ktorá podľa názoru žalobcu doposiaľ nebola žiadnym spôsobom preukázaná. Navyše z viacerých rozhodnutí súdov (rozhodnutie Krajského súdu Nitra sp. zn. 22Sa/3/2021, Krajského súdu Bratislava sp.zn. 5Co/7/2014) vyplýva, že dohoda medzi účastníkmi má prednosť i pred rozhodnutím súdu a pri rozhodovaní o veci súdom je potrebné ju akceptovať. Žalobca mal zato, že obdobný postup mal zaujať žalovaný, lebo ak sa domnieval, že Dohoda medzi ním a žalobcom na náhradu, resp. výpočet vykonaný žalovaným a to bez určenia spoluviny nezodpovedal zákonu, mohol sa s návrhom na vyslovenie neplatnosti dohody, resp. určenie nároku na náhradu, obrátiť na súd, ktorý je oprávnený o jej neplatnosti rozhodovať, ako aj určiť nárok na náhradu. Len súdnym rozhodnutím - určovacou žalobou podanou žalovaným mohol dosiahnuť inú výšku nároku na náhradu, než je to, ktoré bolo žalobcovi vyplácané na základe uzatvorenej dohody. Na základe vyššie uvedených dôvodov žiadal odvolací súd, aby jeho odvolaniu vyhovel a priznal mu aj nárok na náhradu trov konania.

5. Žalovaný v duplike k argumentácii žalobcu týkajúcu sa ustanovenia § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka, uviedol, že nárok, ktorý si žalobca v predmetnom konaní uplatňuje, je nárokom vyplývajúcim zo zákona č. 381/2001 Z.z. S ohľadom na uvedené poukázal na rozsudok Krajského súdu Bratislava č.k. 5Cob/3/2023, a mal zato, že námietka žalobcu ohľadne nemožnosti menenia dôvodu neplnenie pri nárokoch z PZP, nie je opodstatnená. Pritom žalovaný už vo vyjadrení k žalobe pre prípad, že by sa súd nestotožnil so vznesenou námietkou premlčanie poukázal na spoluvinu žalobcu vo výške 50% na každom poskytnutom plnení, ktoré je v príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou zo dňa 14.7.2002, za ktorú bol zodpovedný povinne zmluvne poistený u žalovaného. Skutočnosť, že žalovaný prvotne plnil bez uvedenia spoluviny, resp. spoluvinu neuplatnil, neznamená, že by došlo k uzatvoreniu Dohody o vyrovnaní medzi žalobcom a žalovaným, ako sa to snaží navodiť právny zástupca žalobcu. Žalovanému nie je zrejmý poukaz žalobcu na Rozsudok Krajského súdu Bratislava, sp.zn. 5Co/7/2014, v ktorom sa rieši úplne iná situácia, keď poškodený požiadal poisťovateľa škodcu o uzatvorenie Dohody o vyrovnaní na náhradu za sťaženie spoločenského uplatnenia a poisťovateľ škodcu túto dohodu neuzavrel a v súdnom konaní, v ktorom sa pojednávalo o tomto nároku, súd priznal poškodenému aj úroky z omeškania. Obdobne namietal aj predloženie Rozsudku Krajského súdu Nitra sp. zn. 22Sa/3/2021 a odvolávky zo strany žalobcu na závery, uvedené v predmetnom rozsudku, ale jedná sa o konanie na správnom súde a kde predmetom sporu nie je nárok vyplývajúci z povinného zmluvného poistenia.

6. Na dupliku reagoval žalobca, ktorý uviedol, že žalovaný sa v texte vyjadrenia odvoláva na prílohy, ktoré neboli doručené, a preto sa k uvedeným prílohám nevie vyjadriť. Žalovaný k ustanoveniu § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave č.k. 5Cob/3/2023 v inej právnej veci, a to na jeho odôvodnenie. Žalobca uviedol, že záväzný je iba výrok rozsudku a nie odôvodnenie rozsudku v inej právnej veci. Ak by aj pripustil, že je možnosť dôvody nesplnenia, resp. neplnenia tejto povinnosti plniť meniť, tak, ako to uvádza vo vyjadrení žalovaný, potom by išlo o ochranu veľkých finančných inštitúcií vytvárať neoprávnený zisk, poškodzovať poškodených-spotrebiteľov. Ustanovenie § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka sledovalo za cieľ, aby poisťovatelia, teda i žalovaný plnili svoje povinnosti, nezhoršovali postavenie poškodených nečinnosťou, nedôsledným šetrením poisťných udalostí resp. malo za cieľ aby nároky poškodených boli v čo najkratšom čase a v plnom rozsahu uspokojené, a preto zákonom je zakotvená nemožnosť meniť, resp. doplňovať dôvody, a tak zabrániť i ďalšiemu poškodzovaniu osôb, ktorí sa zavinením tretích osôb dostali do častokrát nezávideniahodnej životnej situácie a prípadnému nezákonnému obohacovaniu sa poisťovateľov neposkytnutím plnenia na úkor poškodených. Žalobca je presvedčený, že za nehodu nenesie vinu ani spoluvinu a tým, že žalovaný uznal nárok v plnom rozsahu, súd podľa jeho názoru ani nebol oprávnený skúmať spoluvinu žalobcu, nakoľko dohoda - akcept žalovaného na uplatnený nárok má prednosť nie je možné ho meniť následným rozhodnutím súdu už aj z dôvodu, že žalovaný sa nikdy nedožadoval vrátenia nejakého bezdôvodného obohatenia alebo stanovenia spoluviny už uznaného nároku.

7. Krajský súd v Bratislave ako súd odvolací preskúmal a prejednal vec v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 C.s.p. v napadnutom rozsahu (výroky II.,III.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 v spojení s § 219 ods. 3 C.s.p.) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

8. Civilný sporový poriadok v ustanovení § 387 ods. 2 dáva odvolaciemu súdu možnosť, v prípade, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia obmedziť sa len na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia prípadne, doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

9. V preskúmvanej veci rozhodnutie súdu prvej inštancie zodpovedá požiadavkám kladeným na odôvodnenie súdneho rozhodnutia v zmysle § 220 C.s.p., pretože súd prvej inštancie v odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol rozhodujúci skutkový stav, primeraným spôsobom opísal priebeh konania a stanoviská strán sporu k prejednávanej veci, výsledky vykonaného dokazovania riadne zhodnotil, dôsledne rozviedol ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, z ktorých jednotlivých dôkazov vychádzal a akými úvahami sa pri hodnotení dôkazov riadil. Súd prvej inštancie citoval ustanovenia Občianskeho zákonníka, zákona č. 381/2001 Z.z., zákona č. 437/2004 Z.z. ktoré aplikoval na prejednaný prípad a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Z odôvodnenia jeho rozsudku nevyplýva jednostrannosť, ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich účelu, podstaty a zmyslu. Súd prvej inštancie s ohľadom na vykonané dokazovanie po vyhodnotení nedôvodnosti námietky premlčania vznesenej žalovaným odôvodnil prečo považoval nárok žalobcu len za čiastočne dôvodný, do hĺbky uviedol (pozri odsek 53. odôvodnenia napadnutého rozsudku), že pri rozhodovaní o nároku žalobcu na náhradu škody ktorá mu vznikla v priamej príčinnej súvislosti s dopravnou nehodou vo Francúzsku v roku 2002, je potrebné vychádzať zo záverov skôr vydaných a právoplatných súdnych rozhodnutí, ktoré už konštatovali spoluzavinenie

žalobcu v rozsahu 50 %. Iný záver v tejto právoplatne vyriešenej otázke podľa názoru súdu vzhľadom na ust.

§ 228 ods. 1 C.s.p. ani nie je možný ani legitímny. Rovnako primerane vysvetlil čo sa týka úrokov z omeškania (pozri odsek 54. odôvodnenia napadnutého rozsudku) ako dospel k záveru o ich dôvodnosti od 14.11.2022 do zaplatenia. Súd prvej inštancie teda svoje rozhodnutie patričným spôsobom odôvodnil (§ 220 ods. 2,3 C.s.p.) na ktoré odôvodnenie poukazuje aj odvolací súd a s ktorým sa s poukazom na ustanovenie § 387 ods. 2 C.s.p. v celom rozsahu stotožňuje.

10. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie pochybil, keď jeho spoluvinu stanovil v rozsahu 50 %, výlučne s poukazom na dôvody uvedené v inom rozhodnutí, keď posúdenie predbežnej otázky iným súdom je pre súd záväzná len vtedy, keď táto predbežná otázka bola riešená vo výroku rozhodnutia a vysporiadanie sa s touto otázkou iba v odôvodnení rozhodnutia pre súd v inom konaní záväzná nie je (pozri odsek 2.1.).

10.1. Ustálená rozhodovacia prax (napr. rozhodnutie ÚS SR sp. zn. sp. zn. II. ÚS 349/09-36, rozhodnutia NS SR sp.zn. 1Cdo/133/2009, 4Cdo/231/2013, 2MCdo/2/2014, 3Cdo/115/2016, 1Cdo/44/2010) otázku prejudiciality už riešila a v právnej vete rozhodnutia publikovaného v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod číslom R 40/2013 (uznesenie najvyššieho súdu sp. zn. 1Cdo/44/2010) Najvyšší súd Slovenskej republiky judikoval, že: „Pokiaľ už bola v občianskoprávnom konaní právoplatne vyriešená určitá otázka hmotnoprávneho vzťahu účastníkov, je súd v inom konaní, v ktorom má tú istú otázku posúdiť ako prejudiciálnu, viazaný jej skorším posúdením“.

10.2. Otázka spoluzavinenia žalobcu na dopravnej nehode, bola medzi sporovými stranami právoplatne a záväzne vyriešená v konaní sp. zn. 12C/74/2005 vedenom na bývalom Okresnom súde Bratislava I. Vychádzajúc z § 470 ods. 1, § 228 ods. 1 a § 230 C.s.p. ako aj zo záverov ustálenej rozhodovacej praxe súd nemôže pri posudzovaní ďalšieho nároku na náhradu škody na zdraví ako predbežnú otázku znovu riešiť to, o čom už bolo právoplatne rozhodnuté v osobitnom spore strán sporu, pričom nie je rozhodujúce, či súd v právoplatne skončenom konaní vec správne alebo nesprávne právne posúdil. So zreteľom na právoplatnosť a z toho plynúcu záväznosť a nezmeniteľnosť právoplatného rozhodnutia nesmie byť táto otázka položená. Akékoľvek jej „nové“ právne posudzovanie v inom (ďalšom) konaní tých istých strán sporu je neprípustné. Iný záver by podľa odvolacieho súdu napriek tomu, že otázka spoluzavinenia bola vyriešená len prejudiciálne, znamenal ústavne neudržateľné narušenie princípu právnej istoty, pretože by došlo k neakceptovateľnému a nezdôvodniteľnému zásahu do stability právneho vzťahu.

11. Vzhľadom na závery v odsekoch 10.1.-10.2. a fakt, že v súčasnosti sa medzi tými istými sporovými stranami nesmie vychádzať z iného záveru ohľadom spoluzavinenia žalobcu na dopravnej nehode než ako o tomto ich právnom vzťahu už bolo právoplatne rozhodnuté neobstoja žiadne ďalšie argumenty žalobcu o tom, že súd prvej inštancie nesprávne aplikoval zákon č. 381/2001 Z.z. ktorý je i voči Občianskemu zákonníku zákonom lex specialis argumentujúc, že žiadne ustanovenie zákona č. 381/2001 Z.z. neumožňuje žalovanému znížiť poistné plnenie ani ho krátiť pre spoluvinu poškodeného resp. že sám žalovaný právny základ na náhradu škody žalobcu uznal v plnom rozsahu a potvrdil to aj písomne, keď žalobcovi doručil likvidačnú správu, v ktorej bolo uvedené spoluvina - nie, keď takéto uznanie nároku v časti spoluviny žalovaného, je nesporne uznaním dlhu (pozri 2.2., 2.3.).

11.1. Rozhodovacia prax jednoznačne vychádza z úzusu, že aj pri posudzovaní nárokov v zmysle zákona č. 381/2001 Z.z. je potrebné na spoluzavinenie poškodeného prihliadať aj bez návrhu z úradnej povinnosti (pozri rozhodnutia NS SR sp.zn. 2MCdo/9/2013, 3Cdo/213/2017, 7Cdo/109/2018, 4Cdo/64/2023, 8Cdo/52/2023).

11.2. Uznanie dlhu ako jednostranný právny úkon dlžníka adresovaný veriteľovi zakladá vyvrátenú právnu domnienku, že v čase uznania dlh existoval. Tento právny úkon okrem všeobecných náležitostí pre právne úkony (§ 34 a nasl.) musí mať písomnú formu, musí byť z neho zrejмый dôvod (kauza) vzniku pohľadávky, musí v ňom byť presne určená výška pohľadávky a napokon musí obsahovať aj prísľub dlžníka tento dlh zaplatiť. Ak dôjde ku škodovej udalosti v čase trvania povinného zmluvného poistenia, za ktorú zodpovedá poistený a na ktorú sa vzťahuje uvedené poistenie, poisťovateľ má za poisteného nahraďiť poškodenému preukázané nároky na náhradu škody. V predmetnej veci nebolo sporné, že tieto podmienky pre poskytnutie plnenia poškodenému boli splnené, čo napokon nemôže poprieť ani žalovaný, keďže z povinného zmluvného poistenia poškodenému aj z väčšej časti plnil, avšak vzhľadom na osobitný charakter poistného plnenia samotnú Likvidačnú správu a jej obsah (spoluvina - nie) nemožno považovať po formálnej stránke za uznanie dlhu podľa § 558 Občianskeho zákonníka.

12. Ďalšími námietkami žalobcu uvedenými v odvolaní sa odvolací súd opätovne nezoberal, keď tieto vzhľadom na závery v predchádzajúcich odsekoch nie sú spôsobilé privodiť iné právne hodnotenie stavu veci, sú v rovine úvah bez podloženia relevantných dôkazov a nie sú spôsobilé spochybniť správnosť záverov rozsudku súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích dôvodov výslovne v ňom uvedených. Ústavný súd vo svojich rozhodnutiach konštantne pripomína a odvolací súd sa s týmto v plnej miere

stotožňuje, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo strán konania na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I. ÚS 117/05, IV. ÚS 112/05). Ani v odvolacom konaní neboli zistené také nové rozhodujúce skutočnosti alebo dôkazy, ktoré by mali za následok zmenu skutkového stavu, alebo by spochybňovali správnosť právnych záverov, na ktorých súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie. V konaní nevyplývali najavo ani také vady konania, ktoré by mali za následok vecnú nesprávnosť rozhodnutia. Samotná skutočnosť, že žalobca sa nestotožňuje s právnymi závermi súdu prvej inštancie, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahradiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalovaného o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď súd prvej inštancie sa neodchýlil príslušných ustanovení Civilného sporového poriadku, Občianskeho zákonníka, zákona č. 381/2001 Z.z. ani nepoprel ich účel a význam, keď dospel k záveru že žaloba žalobcu je dôvodná len čiastočne z dôvodov uvedených vyššie.

12.1. Z rovnakých dôvodov sa odvolací súd nezaoberal ani námietkami žalovaného uvedenými v replike (pozri odsek 4.) a v ďalšom podaní žalobcu (pozri odsek 6.) keďže sa v prevažnej miere jedná o totožné námietky ako v odvolaní. V prípade nových odvolacích dôvodov a námietok uvedených v týchto podaniach žalobcu a to že s poukazom na ustanovenie § 797 ods. 4 Občianskeho zákonníka súd prvej inštancie na vznesenú námietku týkajúcu sa spoluviny žalobcu nemal a nesmel prihliadať odvolací súd považuje za potrebné zdôrazniť, že pre odvolanie podľa C.s.p. je typický systém neúplnej apelácie. S poukazom na ustanovenie § 365 ods. 3 C.s.p. odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania § 365 ods. 3 C.s.p. a preto sa odvolací súd týmito novými odvolacími dôvodmi osobitne nezaoberal a nemohol na ne prihliadať.

13. Odvolací súd z uvedených dôvodov rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti (výrok II.) ako vecne správny potvrdil (§ 387 ods. 1, 2 C.s.p.) vrátane výroku o náhrade trov konania (výrok III.) o ktorých súd prvej inštancie správne rozhodol vzhľadom na rovnaký pomer strán sporu v konaní v súlade s ustanovením § 255 ods. 2 C.s.p..

14. Žalobca v odvolaní rovnako ako v konaní pred súdom prvej inštancie namietal, že ak bol súd prvej inštancie presvedčený o spoluvine žalobcu a ak podľa jeho názoru prichádzala do úvahy spoluvina žalobcu mal pri rozhodovaní o trovách konania vychádzať z plného úspechu žalobcu, za ktorú by sa považovala suma priznaných nárokov, krátená o spoluvinu a táto súdom priznaná suma by bola základom pre výpočet 100 % nároku na náhradu trov žalobcu. Zamietnutie 50 % nároku, nemožno považovať za prejav procesného úspechu žalovaného, ako to vyhodnotil súd, ale toto je iba dôsledkom úvahy súdu. (pozri odsek 2.4.)

14.1. Vo všeobecnosti platí, že ak mal účastník vo veci úspech len čiastočný, súd náhradu trov konania pomerne rozdelí. Pomerné rozdelenie trov je jednak odrazom reálneho výsledku sporu a jednak predstavuje prevenciu, aby strany nežalovali viac, ako im podľa hmotného práva patrí. Najskôr sa určuje pomer úspechu a neúspechu v spore a až keď došlo k pomernému rozdeleniu náhrady, vypočítajú sa vynaložené trovy, a to u strany, ktorej úspech bol vyšší a má teda nárok na ich náhradu. Vo výsledku teda prevažne úspešný účastník má nárok na náhradu svojich trov v pomere svojho úspechu vo veci, zníženú o pomernú časť odpovedajúcu úspechu jeho odporcu (porovnaj tiež Števíček M., Ficová S., Baricová J., Mesiarkinová S., Bajánková J., Tomašovič M. a kol., Civilný sporový poriadok, Komentár, 2. vydanie, Praha: C. H. BECK, 2022, str. 1024-1035). Ako už uviedol, súd prvej inštancie v predmetnom konaní neposudzoval spoluzavinenie žalobcu na škodových následkoch dopravnej nehody čo do rozsahu, t. j. nejednalo sa o situáciu, kedy výška plnenia nebola závislá od objektívnych vopred neurčiteľných skutočností, čo v zmysle ustálenej súdnej praxe vedie k priznaniu plnej náhrady trov konania a zodpovedá nemožnosti strán sporu objektívne určiť výšku požadovaného plnenia (viď napr. nález Ústavného súdu SR z 15. apríla 2020, sp. zn. II. ÚS 399/2019). Žalobca už pred podaním žaloby v danej veci disponoval právoplatným a pre sporové strany záväzným rozhodnutím súdu určujúcim mieru jeho spoluzavinenia na dopravnej nehode, t. j. vedel presne vyčíslit výšku nároku, no aj napriek právoplatným rozhodnutiam určujúcim jeho spoluzavinenie v rozsahu 50 % požadoval od žalovanej 100 % bolestného. Za danej situácie, kedy neúspech žalobcu v konaní nevyplýval zo sudcovskej úvahy súdu, ale z ignorovania právoplatných súdnych rozhodnutí, ktorými už bola stanovená miera jeho zavinenia, je podľa názoru súdu nielen nevyhnutné, ale aj plne v súlade s požiadavkou všeobecnej spravodlivosti a rozumného usporiadania vzťahov, zohľadniť neúspech žalobcu pri rozhodovaní o nároku na náhradu

trov konania. Odvolací súd má zato, že uvedeným záverom súdu prvej inštancie nie je čo vytknúť a preto sú námietky žalobcu v tomto smere nedôvodné.

15. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 C.s.p. V odvolacom konaní bola plne úspešná žalovaná preto by jej vznikol nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Civilný sporový poriadok výslovne nerieši situáciu ak strana, ktorá na základe procesných ustanovení má nárok na náhradu trov konania, o náhradu trov zjavne neprejavila záujem, bola v konaní pasívna a podľa obsahu spisu jej v odvolacom konaní ani žiadne trovy nevznikli. Na daný prípad nie sú k dispozícii ani analogicky použiteľné ustanovenia Civilného sporového poriadku alebo iného zákona (analogia legis alebo iuris). Ak si strana náhradu trov konania neuplatní, ani jej podľa obsahu spisu v konaní žiadne nevznikli, je v súlade s čl. 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, rozhodnúť priamo tak, že sa jej nárok na náhradu trov konania nepriznáva (pozri Uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. februára 2018 sp. zn. 7 Cdo 14/2018). Vzhľadom na uvedené, keďže z obsahu vyplýva, že žalovanej v odvolacom konaní trovy nevznikli a žalovaná výslovne uviedla, že si náhradu trov odvolacieho konania neuplatňuje, rozhodol odvolací súd tak, že žalovaná nemá voči žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, a preto už o výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. nebude potrebné rozhodnúť súdom prvej inštancie.

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 10 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 C.s.p.).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods. 1 prvá veta C.s.p.).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 C.s.p.).

Dovolať musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

b/ dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie,

c/ dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého inštancie (§ 429 ods.2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 C.s.p.).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 C.s.p.).